

Andrei
și
Regatul Sferelor Albe

Corina Mițaru

Andrei
și
Regatul Sferelor Albe

Ilustrații de Călina Cernat

Redactare: Ioana Văcărescu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Ilustrație copertă: Călina Cernat
Design copertă: Oana Bădică

ANDREI ȘI REGATUL SFERELOR ALBE

Corina Militaru

Copyright © 2020 Editura **Galaxia Copiilor**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MILITARU, CORINA

Andrei și Regatul Sferelor Albe / Corina Militaru ; il. de Călina
Cernat. - București: Galaxia Copiilor, 2020
ISBN 978-606-796-096-9

I. Cernat, Călina (il.)

821.135.1

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Cuprins

Capitolul 1	Povestea fără nume	7
Capitolul 2	Camera întunecată	15
Capitolul 3	Mo și Regatul Sferelor Albe.....	23
Capitolul 4	Zia și Posaca.....	31
Capitolul 5	Promisiunea	39
Capitolul 6	Somnul Posacei.....	49
Capitolul 7	Visul	61
Capitolul 8	Nia și Regatul Sferelor Negre	67
Capitolul 9	Povestea Niei	75
Capitolul 10	Salvarea Învățătorului	83
Capitolul 11	Îngâmfața Noa	91
Capitolul 12	Eliberarea sferelor albe	101
Capitolul 13	Scânteia dreptății	111
Capitolul 14	Pădurea Dușmănoasă.....	121
Capitolul 15	Tir	133
Capitolul 16	Pădurea rănită	143
Capitolul 17	Dovada	153
Capitolul 18	Tir și creionul	163
Capitolul 19	Învățătorul și scânteia dreptății.....	169
Capitolul 20	Plecarea sferelor.....	177
Capitolul 21	Întoarcerea acasă	183

Capitolul 1

Povestea fără nume

Andrei ascultă cheia învârtindu-se în broască și răsuflă ușurat imediat. Scăpase ca prin urechile acului. Venise de la școală cu gândul că are suficient timp să scotocească prin casă. Să se imagineze un curajos căutător de comori, care explorează și descoperă lucruri nemaipomenite. Îi plăcea la nebunie jocul acesta. Așadar, dezbrăcase hainele din mers, înșirându-le pe jos până în dormitor, prea grăbit să înceapă marea aventură. De data aceasta voia să dibuie colecția de timbre a tatălui său. O comoară mult râvnită! Avea o bănuială unde putea fi și tocmai se pregătea s-o verifice când, pe neașteptate, ajunsese acasă mama lui. Mai devreme decât de obicei. Cum o auzise, intrase în panică. Iarăși îl prinsese pe picior greșit, iar dezordinea din casă nu-i era tocmai de ajutor. Încercase să-și strângă lucrurile, se împiedicase de ghiozdan – lepădat și el la întâmplare –, fusese cât pe ce să cadă și, până la urmă, în lipsa unei idei mai bune, încercase s-o țină de vorbă în sufragerie, ca să nu intre la el în cameră și să vadă dezastrul de acolo. Nu uitase, însă, să tragă ușa, ascunzând spectacolul neglijenței lui și sperând că o întârziere putea rezolva cumva lucrurile. Și chiar le rezolvă. Mama primi un telefon și trebui să plece urgent înapoi la serviciu, iar el scăpă basma curată.

Mai întârzie câteva clipe lângă ușă, cu urechile ciulite, apoi se duse la fereastră și-i făcu semn cu mâna mamei, privind-o cum se îndepărtează. Abia după aceea se liniști pe deplin. Furtuna trecuse, iar soarele strălucea iar pe fețișoara lui. A scăpat ușor și de data asta! Deși îi făcea cu ochiul acea colecție și tare ar fi vrut să atingă timbrele, se duse glonț în dormitor, hotărât să fie ascultător, așa cum îi promisese mamei.

Se uită întâi la toate jucăriile împrăștiate pe jos și-și aminti că aseară făgăduise că le va strânge imediat ce se

va întoarce de la școală. Și că nu va mai fi dezordonat de acum înainte. *Mai târziu!* își spuse el și răsturnă pe birou tot ce avea în ghiozdan. Mai luă de pe etajeră câteva caiete și le aruncă peste grămada care deja acoperea toată masa, dar acestea se prăvăliră pe jos. Nu-și bătu capul să le ridice, preocupat să descopere cartea de citire în acel vraf. O smulse scurt, imaginându-și că scoate o sabie din teacă, și se mută pe pat. Deschise la lecția abia predată, văzu ce are de scris, însă renunță numaidecât, sub imboldul unui gând: *Ce-ar fi să mă joc întâi de-a pilotul?*

Bâzâi un timp, făcând acrobații cu un avion imaginar, așa cum îl văzuse pe tatăl său într-un spectacol aviatic. Alergă prin casă, se învârti în fel și chip, până când tro-păiala lui o deranjă iarăși pe vecina de sub ei. Bătaia nervoasă în perete îl opri brusc. Se întoarce cu pași ușori în camera lui, parcă dorind s-o convingă pe vecină să nu-l pârască din nou. Se așeză la birou și închise cartea de citire. Nu îl prea tenta. Mai distractivă i se părea aritmetica, deși nu înțelegea de ce trebuia să facă socoteli la nesfârșit. O amână și pe aceasta. În cele din urmă, căută, printre multele creioane împrăștiate pe masă, unul anume și porni să deseneze o mașină, cum îl învățase bunicul său. Se plictisi repede. Cu niciun chip nu-i ieșea, așa că, iritat, rupse foaia din caiet și o azvârli spre coșul de gunoi. Urmări cu interes ghemotocul de hârtie, strigând însuflețit:

— Și, șiiii... Michael Jordan... a ratat!

Ghemotocul zăcea pe jos, lângă coș. Oftând, se gândi să-l pună unde trebuia, dar renunță, plictisit.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se lumineă. *Ce ar fi să mă uit și eu puțin la timbre, totuși?!* își zise și se duse înapoi în sufragerie. Căută în locul unde bănuia că ar fi colecția, dar n-o găsi. Încercă în alt loc, apoi altul și altul.

Tot mai pornit, scotoci la întâmplare până obosi. Se așeză pe covorul pufos, privind împrejur mohorât. Dezamăgit că misiunea lui eșuase, își aminti dintr-odată că un adevărat căutător de comori nu renunță niciodată.

Tocmai se pregătea să-și reia căutările când auzi un bâzâit ușor și de niciunde apăru chiar în fața lui o luminiță sclipitoare. O picătură intens luminoasă care parcă îl ademenea în locuri numai de ea știute. Prezența ei îl sperie atât de tare, încât se ridică și fugi în dormitor, dar imediat ce fu la adăpost îi păru rău. La urma urmei, Bulinuță – așa o numi la repezeală – era prea mică pentru a-i putea face rău. Așadar, se întoarse în sufragerie, însă n-o mai găsi acolo. Se făcuse nevăzută.

Am gonit-o! își zise, trist. Așezându-se iarăși pe covor, o rugă în șoptă să reapară. Și ea chiar se ivi, spre marea lui bucurie, mai repede decât se aștepta. Începu să se învârtă de jur-împrejurul camerei, când mai sus, când mai jos, iar el, tot urmărind-o, ameți de tot. Câteva secunde bune se simți buimac, însă îi era bine. Avea senzația că plutește pe o apă liniștită. După alte câteva momente, acea sclipire se apropie atât de mult, încât simți o ciupitură pe nas. Sări drept în picioare. Nici el nu știa cum de se mișcase atât de iute. Bulinuță pâlpaia, de parcă-i cerea atenție. Îl convinse și astfel începu să-i urmărească mișcarea, devenită lină și hotărâtă. În scurt timp înțelese că-i arăta locurile unde să cerceteze. Așa crezu, cel puțin, însă nu descoperi nimic. Nu se supără. *Îi place să se joace cu mine!* își spuse și o urmă cu răbdare în continuare.

Deodată, Bulinuță se opri, iar lumina ei deveni mai intensă. Aproape că-l orbi cu strălucirea, apoi îi dădu voie să vadă. Pe un raft al bibliotecii, lemnul începu să se unduiască, precum luciul unui lac atins de o piatră, și treptat luă

forma unei cărți cu marginile tocite – parcă timpul și mâinile care o ținuseră își lăsaseră amprenta asupra ei. Îi simți și mirosul, avea iz de hârtie veche.

Ca vrăjnit, întinse mâna s-o ia, deși o teamă nedefinită îi șoptea să stea locului. O pipăi nițel, o întoarse pe toate fețele cu grijă, căci părea foarte fragilă. Avea impresia că și respirația lui, precipitată din cauza emoției, ar fi putut s-o destrame în mii de fărâme. O răsfoi cu băgare de seamă, ascultând cum îi foșneau foile. Dulce și ademenitor. Observă că în urma ei rămăsese o fereastră micuță, o pată de lumină, atât de vie încât nu se zărea nimic dincolo de ea. Nici nu-l interesa pentru moment, el voia să citească *Povestea fără nume*. Acesta îi era titlul. Silabisi, urmărind cu degetul:

A fost odată ca niciodată o poveste fermecată. Scrisă cu mult timp în urmă de un mare vrăjitor, aceasta s-a răspândit iute în toată lumea. Nu era o poveste obișnuită, precum cele spuse copiilor la culcare, ci una cu puteri magice. Cu fiecare cuvânt scris, vrăjitorul a picurat în acea poveste tot ce era mai frumos pe lume. Zi după zi a așternut rânduri miraculoase, vreme îndelungată, și abia la bătrânețe a terminat-o. Odată ce și-a împlinit destinul, a descântat-o și apoi a dăruit-o oamenilor. „De cuvintele-mi vei descifra,/ Vraja te va îmbia,/ Rândurile-mi vor zbură,/ Povestea-ți va învia“, a suflat el șoapte cu pulbere de stele asupra poveștii, înzestrând-o astfel cu o putere neobișnuită. Când cineva începea s-o deslușească, slovele vrăjitorului dispăreau ca prin farmec, lăsând loc cititorului să-și scrie propriile rânduri. Mulți și-au creat astfel povestea, cu bucurie, trăind miracolul ei. Dar, cumva, de la o vreme, ceva s-a schimbat în oameni. Au încetat să mai creadă în magie, iar povestea noastră a început, de atunci, să fie luată în râs.

Era batjocorită mereu, deși bucuria ferecată în ea nu aștepta decât să se reverse în lume. Nici măcar copiii nu mai aveau curiozitatea să-i dezlege misterul. Preferau orice altceva, în loc să dea nume poveștii, iar în ziua de azi, cu siguranță, ar da întâietate unui joc pe calculator. Întrebarea este: Tu ce alegi, Andrei? Povestea sau...

De unde știi cum mă cheamă? se sperie băiatul. Puse cartea deoparte ușor, foarte ușor, de parcă n-ar fi vrut să trezească ființa înfricoșătoare ascunsă printre cuvinte. Se îndepărtă de ea, deși tare ar fi vrut să vadă ce scria în continuare. Se gândi preț de o clipă să abandoneze toată aventura. De ce nu se jucase el pe calculator și gata?! Curiozitatea învinse și, cu oarecare prudență, gata să fugă la nevoie, luă din nou cartea. Mare îi fu mirarea când nu mai văzu rândurile abia citite. Dispăruseră, pur și simplu, iar în locul lor apăruseră altele:

Povestea lui Andrei

Se spune că odată, demult, era un băiețel care-și trăia fiecare gând. Nici nu apuca bine să-și imagineze ceva, că imediat i se întâmpla ceea ce zămislea mintea lui. Nu a știut de la început că era înzestrat cu acest har și nici nu i-a fost ușor să învețe să și-l controleze. Da, orice aptitudine este bună, dar necontrolată își poate devora stăpânul. Așa se întâmplă. Asta pățești tu, Andrei...

Inima îi bătea nebunește, gata să-i spargă pieptul. Povestea vorbea cu el și asta-l înspăimânta. Cum? Cine? De unde știa despre el? Zăpăcit și speriat, vru să scape numaidecât de acea carte ciudată. S-o pună înapoi, s-o trimită de unde venise. Sau la altcineva. Unde voia ea, dar nu la el. Nu-i trebuia așa

ceva. Mai bine alegea calculatorul, însă când fusese întrebat, alesese pripit: Povestea! Atât de grozav se crezuse. Parcă în ciuda lui, nu voia să intre la loc nicicum. Acea fereastră de lumină, deschisă după ce scosese cartea, o respingea hotărât. *Mai bine n-o luam deloc!* se văită în sinea lui.

— Ce mă fac? întrebă cu voce tare, însă nu avea cine să-i răspundă.

Deodată îi veni o idee. Aduse iute niște coli de hârtie cu care să acopere acea gaură, dar oricât de repede se mișca, foile erau pur și simplu absorbite de lumină. Dispăreau ca și cum n-ar fi existat, nu se știe unde. Îndârjit deja, puse acolo tot ce-i veni la mână, chiar și manualele de școală. Unul, al doilea, al treilea – le îndesă pe rând, cu furie, până când își dădu seama ce face și împietri. Imaginându-și săpuneala pe care urma s-o primească de la mama lui, băgă mâna prin ferestruică, încercând să le recupereze. În clipa aceea, pata de lumină se lărgi, și, cu o forță extraordinară, îl înghiți și pe el. Câteva secunde fu învârtit cu o viteză uluitoare, apoi aruncat într-o încăpere întunecată.

Capitolul 2

Camera întunecată

De jur-împrejur totul era întunecat, ostil, apăsător și amenințător. Așa simțea Andrei. Se aștepta ca din moment în moment să fie atacat de vreo dihanie. Oricum, îi era teamă de întuneric. Întotdeauna îi fusese. De aceea nu dormea niciodată cu lumina stinsă. Își înduplecase mama să-i lase veioza aprinsă și ea îl înțelesese. Tatăl lui nu prea fusese de acord, însă acceptase, în final. Dar nu pentru mult timp, zicea el. Poate ar fi fost mai bine să nu fi acceptat deloc. Acum nu i-ar mai fi fost atât de frică.

Ghemuit exact în locul unde căzuse, tremurând ușor, încerca să distingă măcar un lucru, cât de mărunț. Fără succes. Aștepta să se întâmple orice, numai să se miște odată ceva. Liniște și iar liniște. *Poate mă găsește mama!* îl însufleți un gând, dar mai rău îi făcu, pentru că imediat îl podidiră lacrimile. Tot mai tare, și mai tare, până când, obosit de atâta plâns, adormi. Câteva minute, câteva ore, nu știa, însă când se trezi, simțea că-l dor toate. Amortise, stând ghemuit. În jurul lui – tot beznă, tot tăcere deplină. Curaj încă nu avea, dar cumva, de nevoie, întinse mâinile și picioarele și, cum nu se întâmplă nimic periculos, începu să pipăie podeaua.

Nu dădu decât peste niște obiecte mici, inofensive, cărora nu le acordă prea multă atenție, cu toate că îi păreau familiare. Singura lui dorință era să afle ieșirea din acea cameră stranie. Se îmbărbătă singur și cuteză să se ridice în picioare. Orbecăind, chiar făcu încetișor câțiva pași. Unul, al doilea... și simți o durere ascuțită în călcâi.

Călcase pe ceva, habar nu avea pe ce anume de-l durea atât de rău. Căută să-și mute piciorul. Nimeri peste altceva, un obiect rotund și alunecos, glezna îi trosni și căzu. Cu toate că-l dureau și fundul, și cotul, și glezna, se săltă din nou în picioare, ajutându-se de un mâner descoperit

cu mâna stângă. Trase de el ca să se susțină, însă acesta se mișcă din loc, deschizând o ușă, se pare, și peste el se prăbuși un monstru mare și oarecum pufos. Cuprins de panică și simțind că se sufocă, dădu din mâini în toate direcțiile, împrăștiind arătarea, fâșii-fâșii, pe lângă el.

Odată eliberat, atinse prudent, întâi o fâșie, apoi alta, și se dumiri că nu erau decât haine. Ca ale lui. Răsuflă ușurat și, un pic mai liniștit, putu să raționeze calm. Se afla lângă un dulap în care cineva înghesuise până la refuz haine, fel de fel. *Nu-i decât o cameră ca oricare alta, poate chiar a mea*, își spuse el. Apoi, însuflețit, șopti *S-a oprit curentul!*, dar speranțele i se năruiră îndată ce-și aminti că era zi. Totuși, dulapul parcă semăna cu al lui, iar hainele, micuțe... Nu știa ce să creadă, însă, mai încrezător, exploră pas cu pas încăperea. Se răni de nenumărate ori la tălpi, tot călcând pe obiectele aruncate pe jos, pipăi mobilierul și concluzia – care, de altfel, îl mai consolă nițel – fu că se afla în camera lui.

Își recunoscă jucăriile înșirate pe jos, biroul încărcat cu de toate – cărți, caiete, creioane, pensule, markere, lipici, agrafe, plastilină... –, amestecate, claie peste grămadă. Etajerele pe care stăteau aruncate la întâmplare puzzle-urile lui, jocurile în cutii ciufulite și cărțile de povești, și ele jerpelite. Și-a descoperit și ghiozdanul – cum altfel, dacă nu tot împiedicându-se de el? Nu-i trebuia lumină ca să recunoască toate acele detalii, pentru că știa și cu ochii închiși cum arăta camera lui. Însă aici era mult mai rău. Parcă cineva răscolise totul cu furca.

Alt lucru, înfiorător, era că după ce pipăise pereții de jur-împrejur nu găsisese nicio ușă. Nicio ieșire din acel loc ciudat. Căută, atunci, ferestruica năzdrăvană, vinovată de ceea ce i se întâmpla. O dibui cu greu, căci nu mai era strălucitoare, ci doar o pată alburie pe fundalul negru ce-l înconjura.

Se cățără până la ea, sperând că-l va ajuta să ajungă dincolo, trăgându-l înăuntru. Dacă-l adusesese aici, sigur putea și invers! Dădu, însă, de o perdea alburie, vag luminoasă, care-l respingea la fiecare atingere, atât de transparentă încât Andrei văzu prin ea sufrageria din care fusese furat.

Tot privind dincolo, îl luă iarăși plânsul. Suspină cu năduf și se cuibări din nou pe jos, zvârlind cât colo piesele de Lego care-i înțepau fundul, nervos pe harababura din locul acela neobișnuit. E drept că nici el nu păstra ordine, dar nici chiar așa! Și el își îndesa hainele în dulap, arunca toate caietele și cărțile grămadă și împrăștia jucăriile prin toată camera, câteodată și în restul casei. Nu o dată, zorită de treburile ei, mama călcase pe ele. Imediat auzea: „Andrei! Adună-ți jucăriile. De câte ori să-ți mai spun...?“. Și o ținea așa, amintindu-i de toate câte nu le făcea cum trebuie. Că nu prețuia lucrurile, că nu era atent când i se vorbea, că le găsea tot timpul cusur copiilor și de aceea nu avea prieteni, că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala... N-o prea asculta, preocupat mai mult să prindă momentul propice să promită că nu mai face. După aceea, lucrurile reveneau la normal.

Acum ar fi preferat de o mie de ori să asculte morala mamei, decât să fie singur și fără speranță de scăpare. Probabil că va rămâne aici, la câțiva pași de părinți, dispărut pentru totdeauna. Și asta numai din cauza luminiței. *Reaau!* o boscorodi el, amintindu-și că ea îl atrăsese în povestea asta.

Nici nu-și termină bine gândul, că Bulinuța apărură, de parcă l-ar fi auzit, și-și începu iarăși jocul. Desena roto-coale prin aer ca să-i atragă atenția, însă el nu voia deloc s-o bage în seamă. Ea era vinovată. Insistentă, luminița se apropie și-l pișcă de ici, de colo, chiar și de burtică, unde

se gâdila rău. Fără să vrea, izbucni în râs. Și hohoti ce hohoti, până își aminti că era supărat pe ea. Atunci, acoperindu-și genunchii cu mâinile, se încruntă. Ca să nu fie niciun dubiu că nu i-a trecut. Cu coada ochiului o urmări, totuși. O văzu că plonjează deodată și bzz!, îl ciupi de nas în felul ei ghiduș. Andrei sări iarăși în picioare, cu o iuțea ieșită din comun, și, cum ea scliffea a chemare de nerefuzat, o urmă. Să caute... nu știa ce anume. Se pricepea de minune să scotocească, însă de data asta nu avea nicio idee. *Ce să gădesc?* se întrebă. Mai mult, pe întuneric nu-i prea plăcea jocul acesta.

De parcă i-ar fi înțeles nedumerirea, scânteia se mișcă în aer, scriind cu litere strălucitoare: „Caută-l pe Cel Ce Deschide!“, apoi rămase suspendată, parcă așteptându-l. Așa cum îi era obiceiul, întâi îl păcălea de câteva ori și abia după aceea îi arăta unde era ascunsă surpriza.

Băiatul consimți să-i facă pe plac – oricum se plictisea de moarte –, însă în scurt timp realizează că n-o să reușească să se țină după ea, din cauza dezordinii din jur. Indiferent încotro se întorcea, dădea peste ceva, se împiedica și se julea.

În cele din urmă, se lăsă păgubaș. Nici nu știa dacă acel *ceva* căutat exista. Și, până la urmă, ce deschidea? *O ușă!* se entuziasmă el. Dacă Bulinuță fusese în stare să decupeze acea ferestruică în bibliotecă, poate că acum încerca să-l ajute să iasă de acolo. Însă nu avea chef să mai caute. Se săturase să se tot rănească, așa că începu să-l strige pe Cel Ce Deschide. Încercă în toate felurile:

— Cel Ce Deschideee! Deschizătoruleee! Vrajitoruleee! Cineva? Oricine?!

Nu auzi decât vocea lui. Nu-i răspunse nimeni. În schimb, luminița tot bâzâia, chemându-l. În final, hotărî să mai caute. Poate era o ființă foarte mică, poate era surdă – de